

~~POEZIA SUFERINȚEI - SFÂNTĂ CUMINECĂTURĂ~~
TOT MAI APROAPE CUVÂNTUL POETILOR DE RUGA CREȘTINĂ!

În sfânta zi de duminică - 26 martie a.c., la altarul Bisericii Sfânta Maria „Miron Patriarhul” din Capitală, lăcaș de închinăciune ctitorit de Regina Maria, a avut loc în finalul ceremoniei religioase un recital de poezie „încătușată”, creată de martirii neamului trecut (uitați!) prin temnițele comuniste care împânziseră țara după cel de Al Doilea Război Mondial.

Selecția poemelor s-a făcut din antologia bilingvă româno - franceză „Unde sunt cei care nu mai sunt?” (Ou sont-ils ceux qui n'existent plus?) - tradusă de Paula Romanescu (2012).

Pentru această adevărată rugă de credință în izbânda Adevărului și a Dreptății, în care s-a preschimbât recitalul nostru, ne-am bucurat de înalta Binecuvântare a Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, mare iubitor de cultură, artă și carte.

Emoționantă a fost mai cu seamă slujba de prohodire „a celor care nu mai sunt” decât în sufletul celor trăitori în prezent, slujbă pentru care soborul de preoți - în număr de cinci - și, deopotrivă, grupul de cântăreți conduși de Înalt Protosaltul Mihail Bucă al Catedralei Patriarhale, cu voci de cristal pur din străină, invitați de părintele Gheorghe Neagoe în mod special, au făcut să le simțim vie prezența celor mutați în umbră. Marele și apropiatul prieten al scriitorilor, Preotul Gheorghe Neagoe, a fost și de data aceasta înconjurat de un mare număr de slujitori ai scrisului veniți, ca de obicei, să participe la slujba religioasă și să-și adape spiritul în cuvântul sfânt.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

După frumoasa și plină de înțelesuri predică ținută de Părintele Gheorghe Neagoe, deopotrivă un mare prieten al scriitorilor și un slujitor de excepție al Bisericii Ortodoxe, despre viața și, respectiv, opera Scara (o, scările, cele treizeci, de le-am urca fiecare dintre noi cu conștiința că doar prin strădanie necurmată dai vieții sens!) a Sfântului Ioan Scăraru din Filocalia volumul IX, tradus de Prof. dr. Dumitru Stăniloae, a urmat o neasemuită ceremonie a sfintei prohodiri a celor care nu mai sunt. A fost pomenit mai întâi Patriarhul Iustinian Marina, de la a cărui trecere la viața veșnică s-au împlinit 40 de ani, s-a continuat cu Mitropoliții Bartolomeu Anania, Antonie Plămădeală, un mare număr de Ierarhi Arhimandriți - Sofian Bughiu, Adrian Făgețeanu, Arsenie Papacioc, Petroniu Tănase; Ieromonahi - Arsenie Boca, Daniel Sandu Tudor; Preoți - Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, Prof. Dr. Constantin Galeriu, Ilie Lăcătuș, Gheorghe Calciu, Ilie Imbrescu, Simion Pivniceru, Ioan Sofican, Zorica Lațcu (Maica Teodosia); poeți - Radu Gyr, Ion Nichifor Crainic, Andrei Ciurunga, Ion Omescu, Constantin-Aurel Dragodan, Ion Mărăcineanu, Vasile Militaru; intelectuali, diplomați, ofițeri superiori, economiști - Mircea Vulcănescu; profesori - Petre Strihan, Teofil Lianu, Ilie Mocanu; elevi, studenți - Gheorghe Ardeleanu, Sergiu Aurel Mandinescu, Constantin Oprișan, Valeriu Gafencu, Ioan Victor Pica; filosofi - Petre Țuțea, Constantin Noica; pictori - Dragoș Morărescu; oameni politici - Gheorghe Brătianu, medici - Vasile Voiculescu, Ionel Zeană; țărani și intelectuali din Rezistența anticomunistă - Elisabeta Rizea, Ion Gavrilă Ogoranu, Toma, Ion și Petre Arnăuțoiu, Gheorghe Arsenescu, Ion Purnichi și tot neamul românesc cel martirizat întru credință creștină. Colacul de grâu, coliva, vinul și ștergarul (binecuvântați fie cei care au contribuit prin daniile lor la aducerea

POEZIA SUFERINȚEI - SFÂNTĂ CUMINECĂTURĂ TOT MAI APROAPE CUVÂNTUL POETILOR DE RUGA CREȘTINĂ!

acestor ofrande!) au fost oferite fiecărui participant de-a dreptul copleșit de emoția prohodirii, astfel ca în final, crezul martirilor să ajungă întreg și curat în sufletul nostru precum lumina din Sfânta Zi de Înviere: „Într-o zi se va vorbi de noi/La fel de simplu ca despre stejari./Oamenii vor fi spălați de noroi,/Iar copiii deacum – oameni mari./Bătrânii vor spune scurmând amintiri:/- Erau tineri și din răni sângerau./Mâinile nevestelor, subțiri,/ Cu fâșii de cămăși îi legau./Nimeni nu va plânge pe gropile noastre,/Cum nu plângi iarba mieilor din lunci/Sau infinitul zărilor albastre/Că prea vom fi ai tuturor atunci./Într-o zi se va vorbi despre noi/La fel de simplu ca despre izvoare,/Și oamenii, cu pumnii amândoi,/Vor bea, din apa care-am fost, răcoare” (A. Ciurunga).

Se cuvine să-i repunem pe martirii neamului, acei vinovați fără vină, în afară de aceea de a-și fi iubit cu supra de măsură neamul și credința strămoșească, între icoanele de cea mai pură alcătuire omenească.

Închisorile de la Aiud, Pitești, Jilava, Gherla, Caransebeș, Botoșani, Canalul, Văcărești, Uranus, Nistrul, Galați, Alba Iulia, Timișoara sunt tot atâtea Golgote ale martirilor răstigniți pentru marea lor iubire de neam de bezmeticia unui regim de cruntă, bestială teroare neagră înveșmântată în roșul comunismului venit peste țara noastră dinspre Răsărit ca o Siberie a urii. Dacă iertarea este măsură de credință creștină, uitarea a cele ce s-au întâmplat atunci nu are cum să se înstăpânească peste noi, iar cei ce vor veni în urma noastră trebuie să știe. Altfel, ne vom întreba în zadar: „Unde sunt cei care nu mai sunt?”.

Credeam că doar anume pentru comemorarea istoricului literar Ion Rotaru, autorul vastei lucrări „O istorie a literaturii române de la origini până în prezent”, de la a cărui moarte s-au împlinit 10 ani în decembrie 2016, lumea scriitoricească din Capitală venise în urmă cu o lună, dar și mai marele număr de participanți la slujba din fiecare duminică de la amintitul lăcaș de închinăciune este dovada certă că aici se întâmplă cu adevărat un lucru cu totul deosebit: îmbinarea Cuvântului sfânt cu acela al creatorilor de cuvânt de toate vârstele. Pe lângă enoriașii care aparțin de Biserica din Parcul „Regina Maria” din capitală, vin aici frecvent, de la o vreme, poeți, istorici, scriitori, critici literari, editori, artiști, preocupați cu toții de sfânta slujbă, reîmprospătându-și sufletul și mintea cu lumina credinței prea îndelung ignorată poate într-un timp al derutei și înstrăinării de căile luminii.

Este ceea ce a reușit perfect să împlinească densul recital de poezie, creștină în covârșitoare proporție, din florilegiul liric de o unicitate de solitar în întreaga poezie a lumii. Da, a lumii! Pentru că nu mai există în nicio limbă a pământului cu oameni un fenomen literar de asemenea profunzime, generat de o inegalabilă suferință îndurată de un popor întreg martirizat de niște fiare ideologice cu pretenție de eliberatori care-și spuneau, în mod fraudulos, oameni.

Cele două cânturi lirice interpretate, în final, de soprana Irina Gîju au făcut să se unească într-o suflare glasurile tuturor celor prezenți în ziua aceea la ceremonie.

Avem convingerea că între lumea spirituală și cea rațională se deschid noi și luminate căi de dialog. Ceea ce se întâmplă la Biserica Sfânta Maria „Miron Patriarhul” este chiar o cale prin care sufletul omenesc își află sfântă cuminecătură din Cuvântul-Adevăr- Lumină, Poezie-Rugă.

PAULA ROMANESCU

MembrăUSR, poetă și traducătoare